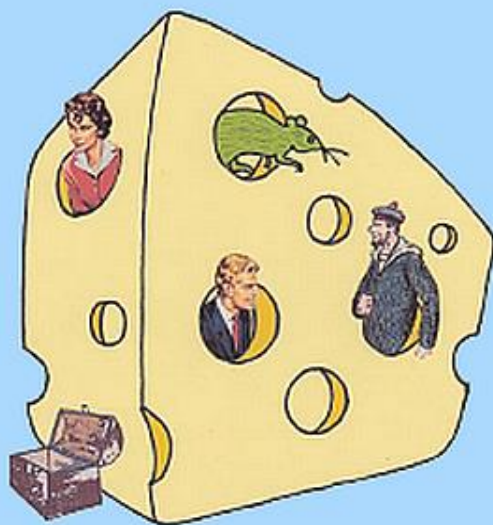

PODIVUHODNÉ PŘÍBĚHY

KRÁLOVNA V NESNÁZÍCH

Miloš Toman

INTUITIVNÍ MARKETING

17. kapitola

I člověk připravený na lecjaká překvapení by byl asi šokován, kdyby se před ním v cizí zemi, na cizí planetě a v kdovíjakém vesmíru, nezměřitelně vzdáleném domovu, objevila jeho vlastní matka. Já jsem přímo ztuhl. Nevěřičně jsem zíral do klíčové dírky a v duchu se ujišťoval, že to nemůže být ona. Ale její známé gesto, jak si netrpělivě odhrnula vlasy s čela, mě přesvědčilo o opaku. Co tady proboha dělá?

„Matko!“ zavolal jsem polohlasně do otvoru v zámku.

Žena v pokoji překvapeně pohlédla směrem ke mně, pak přiskočila ke svíčce a sfoukla ji. Vyskočil jsem a zalomcoval klikou. Dveře po chvíli povolily. Proběhl jsem místností k oknu, které teď bylo dokořán otevřené, a vyklonil se ven. V záři blesku jsem zahlédl tmavou postavu, jak spěchá po dlažbě. Měl jsem pocit, že ještě než zmizela ve tmě, ohlédla se po mně. Když se zablesklo podruhé, byla ulice prázdná.

Neztrácel jsem čas. Nechtělo se mi vysvětlovat hoteliérce, stále ještě poklízející v kuchyni, proč musím zrovna v tuto strašidelnou noc běžet ven, navíc oblečen do pyžama. Dole pod oknem jsem zahlédl stříšku, kryjící vchod do hotelu. Při trochu šikovnosti jsem se na ni mohl spustit a pak seskočit na dlažbu.

Dopadl jsem na všechny čtyři a chvílku se vzpamatoval z otřesu. Pak jsem se zvedl a rozběhl se tam, kde jsem matku naposledy spatřil. Ulice zde končila a dál už pokračovala jen polní pěšina. Na nedalekém kopci jsem zahlédl světlo ohně.

„Dobrá,“ řekl jsem nahlas, „Mají-li ji ve svých spárech čarodějnice, půjdu k čarodějnicím. Možná mě promění v netopýra nebo kokršpaněla, ale nemíním tu jen tak stát a třást se strachy, zatímco matce jde o život.“ A nasadil jsem ostré pochodové tempo.

Déšť sice ustal, ale tráva klouzala a po tmě jsem každou chvíli šlápl do louže či zakopl o drn nebo kámen. Za chvíli jsem byl promočený na kůži a obalený bahnem. Přesto jsem dorazil na okraj kopce jen chvíli poté, co sem vystoupala matka. Zůstal jsem ve stínu, mimo okruh světla, které vrhaly plameny, a ne bez překvapení hleděl na muže stojícího u ohně. Hřál si nad ním dlaně.

„Měl jsem se víc obléct,“ mumlal si pro sebe. „Nečekal jsem, že tu dnes bude taková zima.“

Nejdříve jsem se domníval, že jsem opět potkal člověka, s nímž jsem dnes hovořil ve vlaku. Měl podobnou postavu, vzhled a dokonce i stejné černé šaty. Když ale blýskl očima po přicházející ženě, pochopil jsem, že musí jít o někoho jiného. Ten pohled byl zlý, především však lačný, jako by ten neznámý hodlal pozřít celý svět a pak si navrch poručit dezert v podobě vesmíru. Tvář se může přetvařovat, ale oči, okna do duše, nelžou. Navíc měl jizvu, které jsem si dosud nevšiml, dlouhý šrám, táhnoucí se šikmo přes čelo. Byl to někdo jiný.

„Vidím, že se vracíš, sestro,“ promluvil muž k příchozí. „Splnila jsi můj příkaz?“

Žena beze slova přikývla.

„Zasloužíš si tedy odměnu. Můžeš políbit moji obuv. Poklekni!“

„Neponižuj se, matko!“ vykřikl jsem a vešel do světla. „Vstaň a pojď se mnou, to není pro tebe vhodná společnost.“

Celou cestu jsem marně přemýšlel, jak se asi mohla do této situace dostat. Přišla z našeho světa kvůli mně anebo se mnou? Spíše jsem měl podezření, že to nějak souvisí s jejími duchařskými seancemi. Říkal jsem jí mnohokrát, že se záhrobím si není radno zahrávat.

„Dobrý večer,“ řekl muž s ironickou zdvořilostí. „Čemu vděčíme za vaši návštěvu?“

„Přišel jsem si pro matku,“ odpověděl jsem stroze. „A nemíním bez ní odejít!“

„Vaši matku?“ podivil se. „Jsou tu jen mé sestry, ale nevím nic o tom, že by vás některá z nich porodila.“ Teatrálně ukázal na asi tucet nevábných babic, shromážděných kolem kotle zavěšeného nad ohněm. Čich mi napovídal, že připravují tchoří vývar kořeněný durianem a dalšími podobnými ingrediencemi.

„Nemíním se s vámi přít,“ okřikl jsem ho zpříkra a uchopil stále ještě klečící ženu za ruku. „Pojďme.“

Obrátila ke mně svou tvář a v tu chvíli jsem s hrůzou shledal, že naprosto v ničem nepripomíná mou matku. Byla to jen jedna z těch čarodějnic, pokud jsem mohl v mihotavé záři ohně posoudit, ta nejošklivější.

„Asi se vám něco zdálo,“ prohlásil muž s úšklebkem. „Ale když už jste tady, přijměte naše pohostinství. Rád bych si s vámi promluvil.“

Řekl to sice mírným hlasem, ale pohledem mě varoval, abych se neodvážil pozvání odmítnout. Povzdechl jsem a posadil se naproti němu na balvan porostlý lišejníkem.

„Něco pro zahřátí? Vidím, že jste docela promočený.“

Odmítl jsem nabízený pohár, dobře jsem totiž viděl, že ho babice naplnily z kotle nad ohněm.

„Tak tedy,“ začal muž, když se usadil naproti mně. „Rád bych vás varoval před jednou cestou. Myslím si, že Mont Palier není pro vás to správné prostředí. Mohl by se tam snadno zhoršit váš zdravotní stav.“

Na chvíli se mi vrátilo podezření, že se přece jen jedná o tajemného neznámého z vlaku. Vždyť kdo jiný mohl vědět o obsahu dopisu, který teď leží v kapse mého saka v hotelovém pokoji? Jizvu si mohl konec konců přimalovat, nebo ji předtím skryl pod líčidlem. Ale hned jsem tu představu zavrhl.

„Jak to víte?“ zeptal jsem se.

„Vím mnohé o tom, co můj bratr podniká,“ odpověděl. „Sleduji vás od té chvíle, kdy jste se tady ocitl. A jsem si více než jist, že v tom má prsty povedený bratříček. Bílá ovce naší černé rodiny!“

Uchopil mě za pyžamo a přitáhl těsně k sobě:

„Nevíte, čeho všeho jsem schopen. Jsem hrůza v nejčistší podobě, zosobněné zlo a vaše nejtemnější obava. Se mnou se nelze měřit. Můžete se jen podrobit!“

„Jste snad sám Betelbub?“

„Nebudte směšný,“ odfrkl muž a pustil mě. „Něco jiného jsou povídačky pro pověřivé venkovany a něco jiného skutečná ryzí černá magie. Na jméno ostatně nezáleží. Říkejte mi, jak chcete. Třeba Černý čaroděj. Pro vědomé a zasvěcené jsem však Mistrem zla,“ dodal samolibě.

„Stále ještě nechápu, proč bych neměl jet do Mont Palier,“ řekl jsem. „Snad si zasloužím nějaké vysvětlení?“

„Nemusel bych vám vysvětlovat vůbec nic. Kdybyste byl jen obyčejný pěšák v rukou mého bratra, nijak bych se s vámi nezdržoval. Ale protože vás má zřejmě v záloze jako eso v rukávu, jsem ochoten vám některé věci vysvětlit, abyste pochopil, do jak beznadějných dobrodružství se tu pouštíte. Tak tedy: Mám v tom kouzelném koutě planety právě teď své plány a nemíním si je nechat křížit někým, jako jste vy. Vsadil bych ostatně krk, že právě z toho důvodu si vás bratříček přivedl.“

„Myslím, že můj význam poněkud přeceňujete,“ odvětil jsem. „Zřejmě jsem se tu ocitl čirou náhodou, i když uznávám, že okolnosti mého přemístění byly poněkud nezvyklé. Ale nic bych z toho nevyvozoval. Nepřipadám si jako bojovník proti zlu a rozhodně mě tím nikdo nepověřil. Ani váš bratr ne. I když asi tuším, o kom je řeč.“

„Řekněte mi,“ promluvil čaroděj naléhavě, „proč musíte pořád někomu pomáhat? Je to ve vás, nebo co?“

„Ani nevím, tak nějak se to vždy přihodí.“

„Tomu nevěřím! V tom je něco jiného!“ zasyčel muž. „Něco vám přečtu. Pak poznáte, že nemluvím jen tak do větru.“

Obrátil se k jedné z čarodějek, nahýbajících si lektvaru z kotle a svítících už očima jako kocoři:

„Sestro, prosím, přines mi Knihu proroctví!“

Čarodějnice se ztěžka zvedla a nejistým krokem zamířila k hromadě košťat, ležících stranou ohně. Chvilí je přehrabovala, pak zpod nich vytáhla těžký foliant, přivlékla ho k Mistrovi zla a hodila mu ho zvsoka na klín, až vyjekl.

Muž chvilí listoval, pak našel hledanou stránku a naklonil knihu tak, aby na ni dopadalo světlo ohně.

„Tak poslouchejte, co se píše ve starém proroctví z doby, kdy povstal tento svět.“ A vzrušeným hlasem předčítal:

„Tehdy se chopí vlády na zemi i na nebi ten, kdo se přidal k temné straně síly...“

„To mi připadá nějaké povědomé,“ přerušil jsem ho. „Jako bych to už někdy slyšel.“

„Nemožné,“ zavrčel. „Tato kniha se odnepaměti přechovává v naší rodině a jen já s bratrem umíme přečíst její písmo. Také

samozřejmě náš otec, ale ten už je zcela senilní. Poslední dobou se zmůže jen na trhání nožiček masařkám. Nemohl jste ta slova nikde slyšet, ledaže by vám je sdělil můj bratr.“

„Ne, bylo to asi někde jinde...“

„Pochybuji. Ale nepřerušujte.“ Pokračoval:

„Avšak jen tehdy nastanou nerušené časy jeho panování, nezkříží-li mu cestu ten, kdo přichází a odchází neviděn, jemuž ani nejpevnější zeď není překážkou. Muž tygří síly. Muž přicházející ze země mlh, muž, který vstoupí děrou děr a za pomocníky zvolí si tvory nevidané.“

Položil knihu.

„Nevím, jak to máte s těmi zdmi a tygry, ale co se týče cesty mezi světy, té díry děr, o tom nemám nejmenší pochybnost. A ta zelená myš, se kterou se prý paktujete – není to snad tvor nevidaný?“

Mlčel jsem. Mám vlastně štěstí, že neví zdaleka všechno, jinak by mě už jistě předhodil rozvášněným čarodějnicím, aby se mnou naložily v intencích místních pověstí.

„Nemyslete si, že bych vás nemohl na místě zašlápnout jako čolka,“ ozval se Mistr zla. „Ale proroctví mě před tímto krokem varuje. Sejdete tedy se světa, až bude boj dobojován. Do té doby mi raději nechodte na oči a nepokoušejte se zkřížit mé plány.“

Poznamenal jsem, že by tedy bylo vhodné, aby mi čaroděj poskytl svůj cestovní itinerář a pokud možno i nějaké informace o svých záměrech, abych se mu nešťastnou náhodou nepřipletl pod nohy.

„Stačí, když se usadíte na venkově, oženíte se s nějakou husičkou a budete si hledět svého,“ poradil mi blahosklonně. „Až se ujmu vlády nad světem, možná ocením vaši neutralitu a nechám vás žít ve svém černém ráji.“

Odvětil jsem, že si nepřeji nic jiného, a s tím jsme se rozešli. Když jsem sestupoval po úbočí kopce, zaslechl jsem rázný povel: „A teď tam, sestry, pusťte Black Sabbath!“

Načež se ozval pekelný rachot a stíny kolem ohně se divoce rozkomíhaly. Raději jsem přidal do kroku.

V hotelu bylo ticho a tma. Nejdříve jsem se pokoušel vyšplhat na stříšku a po ní zpět do stále ještě otevřeného okna, ale promrzlé tělo se na této časně ranní rozcvičce odmítlo podílet. Nezbyvalo mi, než probudit paní Butterovou. Trvalo to velmi dlouho, protože večer zabarikádovala dveře. Byla navíc skálopevně přesvědčena, že se jí do domu dobývají čarodějnice, aby ji proměnily v nastavovanou sekanou. Teprve když jsem si otřel bahno s tváře, zarachotil v zámku klíč.

„Ale co se vám to jenom stalo?“ polekala se, když si na mě posvítla lucernou.

„Unesly mě čarodějnice,“ pravil jsem chmurným hlasem. „Jen jsem otevřel okno a už to bylo. Svázaly mě a dopravily za pomoci košťat na kopec, kde ze mě hodlaly udělat trhací

kalendář na příští rok. Naštěstí se opily tchořovinou a mně se podařilo zmizet.“

Dovedl jsem ji k oknu kuchyně a ukázal na křepčící stíny na kopci.

„Vidíte? Teď mě, celé vzteklé, hledají.“

Hoteliérka ihned odběhla přezkoušet zástrčky na oknech a zámky na dveřích. Vsadil bych se, že do rozednění nezamhouří oka. O sobě jsem si to ostatně myslel také. Zavřel jsem okno ve vedlejším pokoji, jakž takž se opláchl ve vodě, která zbyla na dně umyvadla, a padl na postel. Usnul jsem téměř okamžitě.